Hjælpen, i at modtage den. Dertil skal jeg svare, at jeg, som før bemærket, tror, at Forholdene her hos os ere saaledes, at der i Virkeligheden ikke er nogen særdeles stærk Trang, og dernæst vil jeg sige, at den Paagjældende i Reglen kan trøste sig med, at den Hjælp, han kunde vente ved at henvende sig til en Kvakfalver, som oftest beror paa en Illusion; thi sandt er det dog, at af 10 Kvakfalvere, der tilbyde en saadan Hjælp, er sikkert i det Mindste de 8 Folk, der i Virkeligheden aldeles ikke ere i Stand til at yde nogen Hjælp; det er i det Mindste den Erfaring, jeg har gjort baade ved at betragte de mangfoldige Sager, jeg har havt med at gjøre, og efter hvad jeg ellers er kommen til Kundskab om ved at se mig om i Livet. Den Paagjældende faar fremdeles at trøste sig ved, at hvis vedkommende Person virkelig kunde hjælpe ham, da er det i alt Fald hans egen Skyld, at han ikke har forskaffet sig Ret til at kunne yde denne Hjælp, thi Lovgivningen hos os er jo saaledes, at den ikke afskærer den, der virkelig kan bevise, at han kan yde Hjælp i Sygdomstilfælde i visse Retninger, fra at faae Tilladelse til at yde en saadan Hjælp. Det maa jo vel erindres, at Forordningen af 5te September 1794 i sin sidste Paragraf siger, at den, der kan oplyse — naturligvis ved Hjælp af en Prøve, det er sikkert nok —, at han er i Stand til at kurere i visse Tilfælde, kan faae en vis begrændset Tilladelse dertil. Altsaa, det vil være den Vedkommendes egen Feil, at han ikke har forskaffet sig en saadan Tilladelse; men skulde endelig heller ikke dette kunne siges, saa siger jeg: Nuvel, saa have vi her et af de Tilfælde, hvor den Enkelte kommer til at lide under, at Staten af Hensyn til det almene Vel er nødt til at træffe visse Foranstaltninger. Den Enkelte faar at trøste sig med, at lider han under, at Almenvellet fordrer saadanne Foranstaltninger, saa maa han lide dette, for at ikke Hundrede andre skulle komme til at lide saa meget mere. Se, det er Sagen; det er det, man i sidste Instants kan sige, hvis virkelig forøvrigt disse Sætninger skulde være rigtige, hvad jeg har forsøgt paa at vise, at de ikke ere. Thi Sagen er jo den, og det vil jo det ærede Medlem, som er Ordfører for Forslagsstillerne, heller ikke bestride, at en Frigivelse af Lægevirksomheden har uhyre Fare ved sig. Han har indrømmet det baade i sin Tale og tillige gjennem den Række af Indskrænkninger, som han har søgt at give i sit Forslag; men jeg tror ikke, at han ved disse Indskrænkninger har imødegaaet de Farer, som i Virkeligheden kunne møde. De Indskrænkninger, det ærede Medlem har foreslaaet i den almindelige Ret til Lægevirksomhed, og som jeg nu skal tillade mig lidt nærmere at gaa ind paa, ere jo for en stor Del optagne efter den norske Lov; men for saa vidt de ere optagne fra denne, og ikke ere det ærede Medlems eget Produkt, saa maa jeg sige, at de ere høist uheldige; de, der ere det ærede Medlems eget Produkt, ere i alt Fald langt bedre, thi man kan ikke negte, at en saadan Bestemmelse som den, at han ikke maa anvende Lægemidler, som det er forbudt Apothekeren at udlevere til Alle og Enhver, er en urimelig Indskrænkning. Overlader man det til Folk at kurere for alle Sygdomme, saa er det urimeligt at sige, at de ikke maa anvende de Lægemidler, som alene kunne kurere Sygdommen. At han ikke maa være „væsentlig Omstreifer", er baade i og for sig et meget smurrigt Udtryk og et Udtryk, som i alt Fald hos os ikke har nogen praktisk Betydning. At han ikke her i Riget maa have udstaaet Strafarbeide, er ogsaa høist besynderligt. Det forekommer mig, at man i det Mindste burde fordre, at den Paagjældende ikke her var bleven straffet for Tyveri, Bedrageri eller havde gjort sig skyldig i nogen anden i den offentlige Mening vanærende Handling, og jeg tilstaar ogsaa, at det, at det just skal være her i Riget, at han ikke maa være straffet, forekommer mig at være en underlig Beskyttelse af den udenlandske Industri, thi jeg antager dog, at vore egne danske Forbedringshusfanger kunne være ligesaa gode Doktorer i alle Maader som de tydske Forbedringshusfanger. Dette skal jeg imidlertid ikke opholde mig ved, det er mindre væsentligt. Men det ærede Medlem har selv set de uhyre Farer, der truede, og det er derfor, at han er kommen med Bestemmelsen under b, hvori der er sat Straf for den, der „foranlediger Udbredelsen af smitsomme Sygdomme, foretager farlige Operationer eller griber ind i den bestaaende Ordning af Sindssygepleie eller Fødselshjælp"; men jeg tror, at det vil være aldeles utilstrækkeligt selv overfor de specielle Forhold, som der ere omtalte, thi hvorledes skulde man virkelig nogensinde kunne bevise, at den Paagjældende havde foranlediget Udbredelsen af smitsomme Sygdomme? Naar man kjender den Varsomhed, Domstolene vise med at antage noget Strafbart for bevist imod Nogen, saa tror jeg, man vil erkjende, at det aldrig, i alt Fald ikke i eet af hundrede Tilfælde, vil ske, at Nogen vil kunne blive dømt for at have foranlediget Udbredelsen af smitsomme Sygdomme. Det Mindste, man kunde fordre, var dog det, at man udtrykkelig undtog smitsomme Sygdomme fra de Paagjældendes Behandling; det vilde være den eneste Maade, hvorpaa Bestemmelsen kunde faae praktisk Betydning. Det er mig fremdeles uklart, hvad der er ment med Udtrykkene „griber ind i den bestaaende Ordning af Sindssygepleie eller Fødselshjælp". Jeg veed ikke, hvad det vil sige at gribe ind i den bestaaende Ordning af Sindssygepleie eller Fødselshjælp, men jeg antager, at hvis man paa dette Punkt skulde sige Noget, maatte det være det, at det skulde være forbudt at tage Sindssyge under Kur eller at yde Hjælp som Fødselslæge. Det var det Mindste, man kunde forlange. Men om han end